

CHEMAREA

TINERIMEI ROMÂNE

ABONAMENTUL:

Pe un an . . . . . Lei 180—
Pe un jumătate an . . . . . Lei 90—
Pe 3 luni . . . . . Lei 40—

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 19

REDAȚIA:

Cluj/ Strada Regina Maria Nr. 11. — Telefon 13—31
ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 19. — Telefon 10—86

Vine Thermidorul.

S'apropie Thermidorul, care va pune capăt gesturilor nesocotite ale atâtor Neroni cinici. Vor fi executate înainte de a-și putea satisface pofta lor sadică prin punerea focului, care să mistue în flacări chinuitoare românismul.

Din molozul thermidorian, unde vor cădea toți pilaștrii unei politici de un egoism murdar, se va înălța Constituția poporului român împletită din glorie și îmbibată de dreptate și libertăți.

Democrația contemporană va distrăma temelile feudale trecute.

Avântul voinței naționale va distruge zăgazurile, ridicate de suflete mici, cari privesc problemele neamului prin buzurarul lor propriu.

Națiunea română ultragiată în suveranitatea ei timp de 10 ani, prin Thermidorul românesc își va recuceri prerogativele sale.

Marșul pașnic al cămeșilor albe la București a fost ultimul avertisment pentru acei, cari nu voiesc să știe, că funcțiunea de stat depinde de voința națională.

Creaturile penumbrelor alcovurilor tainice au tremurat 48 de ore de groaza cămeșilor albe. Sufletele lor negre s'au îngrozit de imaculatul alb al batalioanelor de țărani români și după ce aceștia au părăsit Bucureștii, au răsuflat ușurați.

Asigurăm pe acești tremurici ocazionali, — pericolul nu a trecut deasupra capetelor lor, ci mai mult s'a mărit.

Un al doilea marș al cămeșilor albe, va avea altă semnificație, decât primul, — marșul acesta se va îndrepta contra tuturor Bastiliilor, cari zugrumă acest neam.

Cetatea simbolică a Bălgradului, unde umbrele eroilor și martirilor neamului ne vor întări brațele să lovim fără cruțare în toți dușmanii deghizați ai neamului românesc, vor primi cetele fără număr ale cămeșilor albe.

Acolo va începe Thermidorul. Lozinca e: Piară dușmanii țării! Marșul cămeșilor albe va forma cu adevărat temelile trainice ale Statului Român.

„Prefer să fiu în pământ, ori la Jilava, decât să fie România unită desmembrată și Ardealul și Bănatul sub jugul străin.

Sunt hotărât să nu dau îndărăt.

ȘTIU CE SPUN ȘI NU VOIU DA INAPOI!“

IULIU MANIU.

VĂ VOM URMA!

CHEMAREA

Pentru Liga Națiunilor!

Suntem noi țara pentru — contra? Așa spun unii învățați. Afirmă chiar că Marghiloman a fost în neutralitate pentru puterile Centrale din simplul motiv că Take Ionescu, contrarul său politic se declarase *contra* lor. Dacă — lipsiți de posibilitatea unui riguros control — acceptăm, cu neplăcere, această teorie pentru trecut, nu putem admite ca acest sistem, dovada unei incoștiențe a colectivității și unui cretinism al indivizilor, să dăinuiească mai departe. Nu se mai poate admite pentru un stat de 14 milioane să se manifesteze în politica internă păreri și direcții pentru sau contra, fără o analizare anterioară a situației și fără un raționament documentat anterior direcției luate. Nu se mai poate admite o argumentare ulterioară, după ce o cale oarecare a fost apucată.

Și dacă acest hol cia! în politica statului trebuie să ia sfârșit, — și principiile propagate de partidul național-țărănesc și urmările de el cu atâta tenacitate dau cel mai bun exemplu — tot atunci trebuie să se termine cu acțiuni ridicole și comandate de diferiți miniștrii din miopie politică.

O astfel de acțiune ridicolă s'a petrecut Luni în 19 I. c. când un număr însemnat de studenți din Cluj și-au crezut de cea mai sfântă datorie să protesteze contra deciziei Ligei Națiunilor în chestiunea optanților. Am fost cei dintâi cari am protestat contra acelei hotărâri, dar de aici până la protest — manifestatie mai este mult, tot atât, cât dela serios la ridicol.

reabilă României? Cine este de vină? Greșeala dlui Titulescu sau Liga Națiunilor? Sau hotărârile aduse până acuma, despre minorități și alte chestiuni, toate favorabile nouă constituie un monopol permanent pentru bravul popor român, și atunci când guvernării lui, diplomații cari îl reprezintă fac prostii?

Nu fiți ridicoli dlor studenți! Nu imitați pe Don Quichotte în lupta lui contra morilor de vânt. Faimosului Ionel Brătianu nu i-a reușit să ducă lupta contra tuturor și prin noi înși-ne, și atunci credeți că Vă reușește vouă sub conducerea sau inspirația epigonului Dukas?

Mai mult serviciu ați face țării dacă ați aprofunda problema Ligii Națiunilor și ați recunoaște că ea vrea să aducă națiunile în viața unor legi codificate și valabile pentru popoare, vrea să aducă colectivitățile din stadiul bunului plac în faza superioară a legilor aplicate, exact ca acum 2000 de ani, când codificarea romană a ridicat pe individ din viața instinctului — a bunului plac — pe treapta rațiunii, stabilind unele norme egal obligatoare pentru toți. Dar pe lângă acest studiu intelectual întăriți-vă în sport sănătos — nu coardele vocale — ci musculatura și sănătatea corpului ca să puteți da în caz de nevoie contingentul de eroi, necesari apărării drepturilor și a granițelor noastre atunci când Liga Națiunilor nu ar mai fi eficace.

Dar schinjuirea și asasinarea țărănilor din motive politice nu produce nici un protest în piepturile tinerilor studiosi?

Dar ilegalitățile, siluirile și corupția distrugătoare nu produce revoltă?

Bateria preoților — români — și terfelirea insigniilor bisericesti creștine este trecută cu vederea fără vreo reacțiune, cel puțin platonice, de viitorii conducători ai acestei țări?

Numai și chiar Liga Națiunilor este obiectul de protest grandilocvent?

G. Bob.

Studentul.

Toate manifestările vieții publice și sociale stau azi sub teroarea influenței haotice a răsturnării valorilor.

Cine are plămâni mai tari, cine are organul vocal mai adecvat lătrărilor sonore ai tuturor promisiunilor fanteziste în gama unui naționalism latrans, cine cu ușurință se poate strecura printre Scyla și Caribdele paragrafelor codului penal, cine împănă cu ornamentul vișului se girează de martir al unei cauze „naționale” cu dosar pe la parchetele Tribunalului, cine, albul nevino-văției prin o simplă trăsătură de peană, îl transformă în negrul tuturor nelegiuirilor aruncate în vânt cu ușurința sămănătorilor de zavistie, acela este omul zilei și reprezintă valoarea socială și politică, acela beneficiază de toată admirația lumii superficiale. Răsturnarea valorilor stăpânește nu numai viața publică, ci și viața studentească.

Adunările gălăgioase sunt stăpânite de cei mai patentați guralivi, fiecare cuvânt, fiecare vorbă, gest, manifestare în fața mulțimei este înfășurat în fardul național al treicolorului și cine poate rezista imperativului unui naționalism reprezentat prin X-ul adorat, dicționar vibrant al sentimentalismului și actor naționalist. Salturile mortale dintr'o credință, unica salvație, în alta opusă ei, așa de frumos se explică, încât în loc de revoltă, se furizează în ochi o lacrimă iertătoare.

Studentimea, ce trebuie să fie stăpânită de un naționalism integral, rațional, este prada tuturor curentelor extremiste, ce nu sunt, decât vorbe goale, desmintile de realitate. Forțele morale se irosesc în lupta formidabilă a vorbelor goale și a frazelor binesunătoare. Lipsește îndreptarul viguros, care să-i îndrumeze, care să le dea baza solidă a ideii naționale îmbinată cu realitatea determinantă.

O luptă pentru restabilirea valorilor s'a deschis. Grandioasa manifestare alor 100.000 de părinți ai acestor studenți Duminecă au pus la punct această luptă.

Am văzut pe studentul bucureștean admirând cu lacrimi în ochi, această manifestatie de o majestate sombră. Pentru el a fost momente de o adevărată revelație, vigoarea vie ce a ser-puit trei ore și jumătate într'un con-voiu impunător pe străzile capitalei.

Studentul clujan? A manifestat contra Ligei Națiunilor.

Pariuntur montes et nascitur....

Dr. Emil Pop.

Armata dela București

La București s'a trecut în revistă, concentrarea armatei naționale. Armatei de iobagi, dornică de o viață mai bună, de — un cer mai senin și albastru... Tărani împietriți în suferință, tulburați de dezagăzarea ultimei încercări de resemnare s'au adunat zeci de mii la București — mahniiți, disciplinați ca cea mai exemplară armată de luptă. Sub cupola cenușie a cerului de Martie — ostașii conștiinței civice n'au cunoscut decepția asperității frigului, ce sbiciaua fețele trude, nici dezertarea lașă din fața piedecelor administrative impuse de ticăloșenia unui regim prin denumire „liberal“.

Greutățile au fost învinse, baricadele năruite și trupele partidului național-tărănesc, trupele țării — s'au oprit ordonat în capitala României — și s'au supus cuvântului de ordine al șefilor lor. În 18 și 19 Martie, două zile neîntrerupt acești soldați înarmați deocamdată cu forța unor suflete dârze — au îngrozit pe toți cocainomanii și pederăștii cicoismului politic — bântuit de promiscuitate, betegit de puroaiele unor păcate atavice. Vintilismul, lupismul și dukocainomanismul s'au cutremurat până în rădăcinile existenței lor mârșave — s'au înspăimântat până în cele mai prizărite adâncimi ale ființei lor agonice — tulburate de moarte.

Liberalii au rămas trăsniți de mulțimea răsărită ca din pământ pe străzile Bucureștilor și trebuie să mărturisim sincer, că ne-a surprins și pe noi tumultul nesfârșit al căciularilor cu fețe aspre și pași grei de daco-romani. — Nu doar că nu ne așteptam la grandioza Duminecii din 18 Martie — ci pentru că desfășurarea giganticei intriniri populare dela București — a depășit intrucâtva prevederile noastre.

Căci orice ar zice redactorii „Viitorului” — cari nici ei nu cred cecease scriu — manifestația partidului național-tărănesc, rămâne în istoria noastră politică cea mai pilduitoare dovadă a conștiinței maselor populare degustate de desmățul imoralităților electorale și dornice de aurora unei vieți mai fericite.

Conducătorii partidului național-tărănesc n'au îndârjit însă poporul cu

vorbe necumpătate și n'au folosit imediat supunerea disciplinată a trupelor cari așteptau ordine. Le-au vorbit în ton cântărit cu sufletul lor îngrijorat de viitorul acestui neam și nu le-au spus nici un cuvânt mai mult decât impunea necesitatea momentului istoric. Și cel dintâi sfat a fost ca mulțimea să-și revendice drepturile pe calea pașnică a legilor statului. Atunci poporul și-a ales 1000 de delegați și în frunte cu dl Iuliu Maniu i-a trimis să vorbească Regenței. Regența a ascultat cuvântul poporului românesc și cutremurată de răspunderea ce o va avea în fața posterității — a răspuns, că soluționarea doleanțelor țării nu mai depinde decât de sosirea unui ceas oportun. După aceasta dl Maniu a plecat. A comunicat poporului felul în care Înalta Regență înțelege să-i satisfacă nevoile, cari nu mai pot fi îndurate. Și poporul mahnit — exasperat de prea multă așteptare nu s'a mulțumit cu răspunsul.

În acele momente de grea încordare politică — de tulburată mocnire a revoltei și a patimilor, Iuliu Maniu — idolul poporului românesc — ar fi putut încerca orice cu cei o sută de mii de căciulari și sigur ar fi biruit!

Iuliu Maniu a ordonat ultima așteptare. Armata să-și reocupe pozițiile de mai înainte — pentru câteva clipe... Dacă în acest răgaz — ultim și hotărâtor — guvernul liberal nu va înțelege, că prezența sa constituie un pericol pentru întreaga țară — Ion Mihalache a spus: *Lăsați atunci, orice grije personală și jertfiți-vă pentru binele patriei! Năvăliți înainte! Ura!*

N'am vrea ca acesta să fie sfârșitul dramei începute acum zece ani pe scena vieții noastre politice. Să nu dea însă Dumnezeu ca armata ce s'a concentrat spontan la București — să intre în lupta revendicării drepturilor sale, la Alba-Iulia. — Căci din trupele cuminti și liniștite dela București — se va putea deslănțui un vifor mai grozav ca cel botezat cu sângele Mărășeștilor. — Un vifor mai cotropitor — care să încoroneze sbuciumul nostru cu laurii biruinții — tot în cetatea lui Mihai Viteazul.

Bazil Gruia.

Pentru cei vizați!

După grandioasa manifestare a conștiinței noastre de neam și popor, după dovada cea mai elocventă a maturității politice a poporului reliefată cu ocazia impunătoarei adunări dela București, și după revoltător de rușinoasă sfidare și ignorare a voinței suverane a poporului din partea guvernului inconștient, mi s'a dat să fiu martorul ocular al unor scene de un dramatism înduioșător.

Moșnegi, gârboviți de povara vermii, cu pletele ninse de iarna trecutului, cu ochii scăldați în lacrimile desamăgirii, desneședii și griji pentru ziua de mâine a fiilor lor, puși pe drumuri în căutarea dreptății. Cu mâinile imperechiolate spre rugăciune, privirea lor senină se perde în azurul cerului, implorând parcă mâna ocrotitoare a tatălui cresc asupra acestui popor, care merită o altă soartă, decât cea de astăzi.

Am văzut flăcăi — ca brazii din codru — umflându-și pepturile voincești, încruntându-și privirile de vultur, ridicând în văzduh brațele vânjoase; făcând să se vadă pumnul lor masiv, hotărât par'că să fărâme cu țaria lui și porțile de fier ale iadului.

Am văzut femei bătrâne — adevărate mame romane, — neveste voince și fete fecioare, cu aceleași întrebătoare gânduri pentru ziua de mâine.

Copii sburdalnici, cu priviri nevinovate, pe a căror buze a înghețat su-

râsul zglobiu al copilăriei, cum din sufletul încătușat al acestei mase izbucnește cu o forță elementară, confesiunea străbună.

„Murim mai bine'n luptă, cu gloria deplină, decât să fim, sclavi iarăși, pe vechiul nost pământ, pe vechiul nost pământ“.

Adierea lină a zefirului de primăvară, par'că s'a impresionat și ea la această manifestare hotărâtă de a pune capăt suferințelor produse de încăpățânarea inconstentă a unor ticăloși și fără frica de Dzeu, și intensificându-și puterea s'a transformat de receptor pentru a prinde bine ecoul refrenului „Murim mai bine'n luptă“... și pe aripile zburătoare le transmite întregii suflări cu adevărat românești.

Din această spontană manifestare a dorului arzător după libertate, nesocotite nu numai în cursul veacurilor, ci și azi s'a deprins hotărârea dârză a întregului suflet românesc: La luptă, să zdrobim cătușele umilinței!

Din mulțimea ce se perde sub orizont în acordul refrenului „Murim mai bine'n luptă“, se desprinde un flăcău chipes, care ajungând la noi cei rămași uluiți de emoție și cu ton ostășesc raportă: *„Când am plecat de acasă mi-am sdrutat nevasta și copilul, căci doar nu puteam ști că nu voi cădea ca erou în lupta ce vrem să o dăm“.*

Să audă și să înțeleagă cei vizați.

Alhor.

De ce vă temeți?

Două categorii de state putem deosebi în Europa de azi: state organizate în cadrele economiei capitaliste, așa zise burgheze și Rusia comunistă, organizată pe baza socializării bunurilor. România e stat burghez, economia ei națională se bazează pe principiile economiei capitaliste.

Pe acest fundament economic e clădită întreaga suprastructură juridică, politică și socială a Țării. Stâlpii acestei suprastructuri sunt: proprietatea privată, respectul individualității și al persoanei, monarhia, familia, libertatea cultului și armata națională.

Un singur dușman de moarte are această orânduire economică și de stat: regimul comunist. Când în Rusia a învins revoluția proletariului, acesta a desființat proprietatea privată, a detronat și stărpit dinastia, a distrus familia și biserica și a înlocuit vechea armată.

Partidul național-tărănesc este un partid care stă sau moare cu aceste principii. I-e scumpă familia, biserica, monarhia, armata națională, ideea unirii și proprietatea privată. Conducătorii acestui partid sunt toți animați de cele mai înalte sentimente față de aceste instituții. Nu vreau să confişte nime-

nia averea agonisită cu muncă cinstită, familia și biserica au fost singurele citadele, unde au aflat scut și mângâiere în luptele lor disperate față de cutropitorii de altă lege, iar față de dinastie au avut sentimente de loialitate de multe ori peste măsură.

De ce dară se teme de acest partid profund normal, partidul liberal, mai tare decât de primejdia bolșevică?

Unde e motivarea fricei că nu va exista continuitate în guvernarea Țării? Enigmă să fie? Nu. — Viitorul țării nu este primejdios prin o guvernare a partidului național-tărănesc. A doua zi după luarea puterii, chiar dacă s'ar face prin o lovitură, mersul normal al lucrurilor n'ar fi stingherit prin nimica. Toate instituțiile principale, toate cadrele mari ale organizației de stat rămân aceleași. Economia privată și națională va urma cursul ei mai departe, fără vre-o zguduire. Suprastructura iuridică-politică rămâne. *Dar se va schimba sistemul și vor dispărea oamenii, cari ne-au adus în halul de nedescris, în care suntem. Țara întreagă va respira ușurată, dar partidul urgisit de toată lumea își va lua răsplată. Pace între oamenii de bună voință, dar vai vouă! De ce vă temeți, nu veți scăpa!*

Samur.

Vintilă și ciracii săi

A vorbit Vintilă. La Cameră vorbește rar și atunci citește lungi tratate despre modul cum a fericit și mai are de gând să ferească țara prin cutare lege de comercializare. Pentru chestiuni politice lasă pe dl Duca, pe cât de sprinten pe atât de obraznic, gata oricând să pornească haita de câni urlători asupra poziției care îi servește la ceas câte trei ticăloși comise de el însuși, alți colegi de pe banca ministerială sau de surogatii lor. Căci în partidul liberal ca și în statul condus de acest partid meritele fundamentale pentru a-ți înlesni cursus honorum, dela ușier până la ministru, e cantitatea de ticăloși comise, în slujba șefilor.

Dar, repetăm, sagacele Vintilă a binevoit să vorbească.

Opoziția s'a retras din parlament, între împrejurările cunoscute. Adunarea dela București în ședința de Luni, după ce a ascultat răspunsul Regenței la moțiunea votată Duminecă, a votat o a doua moțiune prin care cerea reprezentanților săi să părăsească Parlamentul ieșit din fraudă și baionete, fixând în același timp adunarea dela Alba-Iulia pentru 22 Aprilie. În acest răstimp, până la 22 Aprilie, Regența va trebui să găsească momentul oportun pentru a examina și soluționa dorința unanimă a țării exprimată în adunarea dela București și a aviza.

Ori această moțiune cere clar dimiterea guvernului Brătianu, cu care națiunea a și rupt imediat legăturile, lăsând ultimul cuvânt Regenței.

Dl Vintilă avea de răspuns și d-sa ceva. Încercarea dlui Duca de a bagateliza gestul de retragere din Parlament al național-tărăniștilor, nu putea de sigur constitui un răspuns. Au montat deci pe Vintilă, asigurându-l că vor interveni și ei, adică Duca, Argetoianu, Lupu, leaderi în ale ușurinței și nerușinării, pentru a dovedi că partidul liberal trebuie să stea la putere, iar pe opozanți să-i trimită... la pușcărie.

A luat deci cuvântul dl Vintilă Brătianu, la consfătuirea majorităților. A spus:

Consfătuirea majorităților n'are nici o legătură cu adunarea național-tărănistă de Duminecă. Și totuși în tot timpul expozeului, ca și ciracii săi în cuvântările ce-au vomitat cu acest

prilej, s'au ocupat mereu de „pretențiile național-tărăniștilor“ de a conduce țara.

Ceeace l-a caracterizat pe dl Vintilă cu acest prilej a fost încăpăținarea, zic încăpăținare fiindcă acest specimen, ajuns fruntaș politic în România, e periculos mai ales prin buna credință cu care duce la ruină sigură țara.

Convingerea că programul (reeditarea „echivocului în chestiunea constituțională“ și pericolul comunist, fiind simple afirmații în plus) susținut de partidul național-tărănesc e periculos pentru țară, când însuși Vintilă, după zece ani sfârșește prin a adopta acest program, înseamnă că chiar în momentul când statul român va fi dat un groaznic faliment vietiernul habotnic, va susține că el este totuși un bun patriot care ferește țara românească.

„Noi nu vom contesta patriotismul bietului Vintilă, dar fiindcă mai ține să-și ferească țara, îl recomandăm doctorului Argetoianu să-l interneze la balamucul ce-l pregătea revoluționarilor național-tărăniști.“

Cât despre dl Duca, Argetoianu și Lupu, aceștia sunt cinici, aceștia sunt de reacredință dar, fiindcă țin și ei să ferească țara, pe ei îi recomandăm și îi vom recomanda cu stăruință când va sosi vremea pentru a doua nobilă clădire a wagnistrului dela domenii, creată pe seama național-tărăniștilor.

În felul acesta am fi achitați. Țara ar scăpa de o năpastă și ar putea să-și vadă, după-ce-și va fi refăcut forțele irosite de liberali, de munca constructivă în folosul fiilor ei adevărați și nu în acel al sperțarilor și pungașilor cari formează partidul liberal alături de câțiva patrioți de bunăcredință, dar suferind de un daltonism pentru realitățile românești, dintre cari cel dintâi e maniacul Vintilă.

Are dreptate dl Argetoianu avem nevoie grabnică de a menaja două încăpătoare instituții pentru partidul liberal și partidele liberaloide.

„Aceste două inovații ar avea darul să le rezerve senzații inedite, ca bunăoară acea a crudei realități, pe care sau n'au priceput-o sau au ultragiato.“

Deci Vintilă și ciracii săi: în două cete...!

Zes.

Scamatorul sufletului românesc

Bufnița dela Ciucea făcând o privire retrospectivă, o incursiune lungă în istoria mincinosului său trecut, a găsit prin auto-psihoanaliză formula cea mai nimerită pentru caracterizarea partidului umbrelor. Profitorul „naționalismului integral” și al „ideei naționale în mars” este în adevăr cel mai desgușător bastard al sufletului românesc. Ziarul „Lupta” într-o serie de articole a arătat isprăvile poetului pătimirii noastre dela prima lui afirmare în viața literară și politică până la urcarea treptilor — spre nenorocirea și rușinea acestui neam — celei mai mari demnități la care putea aspira acest scamator. E de prisos a se mai adauge ceva la cele relatate de ziarul susamintit. Luați colecțiile ziarelor cotidiene din timpul domniei tiranice a călăului unității noastre naționale, citiți aprecierile presei în legătură cu evenimentele din ziua cărămizii fatale, meditați asupra articolului d-lui Alexandru Kirilescu în legătură cu castelul dela Ciucea și vă puteți alcătui imaginea fidelă a perfidului domn Goga.

De unde, din ce, cum și când a putut acumula asasinul prin delegație a țaranilor dela Rusi, farsorul grandilocvent, trădătorul Ardealului și obraznicul personaj, comorile imense? Făptura care după noaptea cabalistică a împărțirii fondurilor secrete nu se mai putea prezenta în fața lumii decât cu celebrul certificat de moralitate, eliberat din jenă și datoric față de „fiul natural” (așa îl giugiulește un înalt personaj). Clientul bucătăriei Porcu-

lui libidinos, sluga liberalilor inconvoiată până la pământ, mierloiu cu aspirații de dictatură radiofonistă, bufonul cinic și sentimental: iată cine îndrăznește să vorbească în numele Ardealului, să avertizeze guvernul — pe stăpânii săi — să plece și să revindice puterea!

Când convoiul subțire al partidului umbrelor a parcurs în automobile și sub ocrotirea baionetelor Calea Regele Ferdinand, un miros proaspăt de mormânt a izbit nasul cetățenilor Clujului, un insuportabil miros de cadavru a spurcat aerul curat al dimineții: era cadavrul cadrelor politice ale generalului, purtat în cadență de marș funebru, pentru ca nu cumva să devină ținta huidușilor mulțimei ce manifesta în suferință pe străzile Clujului, cerând înălțurarea celui-lă cadavru, guvernului V. Brătianu.

Bosumflatul de odinioară dela Internă să fie fericit că a scăpat teafăr, ca n'a ajuns în mijlocul poporului în numele căruia are tupeul să vorbească. Adjuvantul său a uitat să-i aducă un anumit vas pentru această eventualitate și vă puteți închipui ce ar fi urmat. Așa diarea l-a apucat la masă în cadrul unui discurs, din care reținem că dânsul este scamatorul sufletului românesc și cel mai mincinos fiu al Ardealului, Ardeal pe care că ministru de interne l-a trădat, batjocorit și maltratrat cu plăcere sadică și cruzime bestială.

Deci gura!
Înapoi în mormânt!

Gr.

Averescanii la masă.

O mână de oameni, cei mai mulți necunoscuți, răsăriți ca ciupercile după ploaie, pe cari să nu le atingi căci plesnesc și miroasă se spune că ar forma partidul numit după generalul cu cioc: averescan. Este o societate împesărită cu tot felul de elemente disciplinate exclusiv în vederea „osului de ros”. Decăteori liberalii se clatină, ei suferă de mâncărimi de limbă și stomac. Vreau să zic, că deodată convoacă un banchet popular unde pe lângă că se mănâncă mult, se vorbește și mai mult. Așa s'a întâmplat în anul Domnului 1928 luna lui Mărtisor, că mirosindu-le friptura din nou au început să le lase gura bale și fiindcă oala le era departe au comandat alta la restaurantul New-York în Cluj. Se spune că au fost tot felul de mâncări apetisante cari au avut imediat efect și asupra creierului celor cari s'au înfruptat. Mâncări și beuturi cari porneau graiul iar altele comandate direct pentru tîmpeală de nenea Prie.

Mâncările în felul din urmă au fost consumate din greu așa că vorbirile rostite încă au fost garnisite cu multă tîmpeală. A vorbit acolo fiecare lăudându-se. Unul spunea că singur el este chemat să dea fericire acestei țări, căci doar pe el providența de aceea l-a trimis pe pământ. Și cum îi atârna macaroana din gură, se credea drept muciolini sfarmă-piatră, care va răpune pe oricine și mai ales pe revoluționarii de național-țărăniști. Țara îi vrea! (așa a visat) și dacă cei dela masă sunt pentru, atunci Doamne! cine va mai fi contra? El antireligi pardon: antiregionalistul va face unificarea sufletească, el cu „Comoara” lui de bani pe care a furat-o din banii plătiți de poporul pe care vrea să-l ferească cu sila — câtă inconștiență — cât gogism și câtă lipsă de poezie!

Glăsuț-a apoi și marele vizir — care nimic nu pricepe — decând i-a căzut cărămida pe cap. Nu pricepe pentru ce se schimbă vremurile — și

cum de național-țărăniștii azi zic una și mâine alta — vedeți el una ține: să n'ai șira spinării! Adeca să și-se facă orice. Tu să nu ții, decât una „să ajungem la putere furând voturile și apoi banii țării” cărămida las-o în grija liberalilor! Aceasta din urmă se părea totuși, că l-a zăpăcit, că destul de des confunda ziua de 4 Iunie (ziua cărămizii) cu 4 Ianuarie (plecarea lui Carol) — pânăce cocoșelul nu i-a cântat altă melodie la ureche. Generalul a și prins-o continuând să injure pe toți aceia cari nu stau la un blid cu el.

Muciolini era în element. Protopopul Dăianu ben-luda își mângăia barba. Dl Prie transpira respirând adânc iar profesorul Friptomir își reconstitua istoricul minciunii și al injurărilor pentru a corespunde așteptărilor. Domnia sa s'a achitat spre mulțumirea birjarilor clujeni. Să vă închipuiți dar, că aceștia mâncău mereu manifestându-și astfel sentimentele de adesiune.

Vreau să conducă Țara — din restaurantul New-York din Cluj! Aceste figuri tormentate stigmatizate de întreagă opinia publică — și afurisite de întreg neamul românesc care cere scoaterea din viața publică a trădătorilor-chefii — cari pentru un blid de linte și-au vândut frate și credință.

Poporul va ști să pensioneze pe generalul ipocrit și pe marele măiestru de ceremonii — suflour — ne improvizat. Iar celorlalți le vom lăsa să facă pomelnicul premergător prohodului unde nu mai este speranță.

Așa a fost în anul Domnului 1928 luna lui Mărtisor.

Romanus.

Citiți și
răspândiți ziarul

Chemarea

Mascarada averescană dela Cluj

În duminica trecută, cetățeanul pacinic al urbei noastre, atras de razele ademenitoare ale soarelui primăvăratec plecase să-și facă plimbarea obicinuită; apropiindu-se de colțul înspre P. Unirii a străzii N. Iorga s'a simțit lovit brusc de o duhoare, ce mi-rosa a stărv în putrefacție. Era duhoarea, ce se evaporă infectant de pe cadavrele gogisto-averescane, roase și mâncate de viermii celei mai nerușinate imoralități și imbecilități și a celei mai desgușătoare și desonorante slugănicii. Adeca în saloanele restaurantului New-York erau adunați rămătorii averescani din Ardeal, veniți să asculte glasul Ghegeneralului și să depună în fața „ciocului de vată” omagiul devotamentului lor. Cu toată duhoarea insuportabilă, ce împrăstia acest morman de cadavre, provăzut cu gaz-mască am intrat în sala; împins de o sentimentală compătimire creștinească și nici de cum de curiozitate.

Rar mi s'a oferit o priveliște mai tristă decât aci. Nici odată n'am pomenit o astfel de bandă de oameni, cari să poarte în ei atât de evident stigmatele decadenței morale, semnele lipsei totale a ambiției și demnității de om și să se prezinte în o astfel de goliune sufletească ca aceste umbre omenești.

Îți repugna această tristă priveliște atâta revoltă și scârbă, că fără să vrei trebuia să-le arunci un: *Pfui bagaj.*

Cred, că pe mine nu interesează discursurile vomitate la acest „cerc vicios”, fiindcă fiecare știa înainte conținutul acestor discursuri. Ce aveau de spus sclavii politicii românești decât: Partidul național-țărănesc este bolșevic, este partidul negației, al incapacităților, este periculos pentru Țară. Și apoi în surdina; Liberalii s'au uzat. Iarăși forțe: Noi suntem singurul partid de guvernământ capabil să scoată Țara din haosul în care se găsește, în consecință pretindem puterea. Ura, pretindem puterea.

Tocmai din lipsa de importanță a discursurilor averescane nici nu ne vom ocupa de ele. Vom aminti numai câteva momente hilariante. Când „mierloiu” a spus, că vede adunat în jurul Ghegeneralului „toată floarea intelectualității” din Ardeal și Banat, cei prezenți și-au umplut piepturile de sfătoșală și se priveau invidioși unul pe altul — întocmai ca purcarii satului când sunt laudați — ca apoi să sber, bravo, până ce n'a intervenit un tip, care după înfățișare nu putea să fie decât sau vreun măcelar, sau vreun bucătar și care cu amenințarea brațelor sale a făcut liniște. Ulterior am înțeles, că individul era *Silvică Friptomiro.*

Dl Goldiș a fost puțin cam egoist, intrucât prea a încercat să-și scoată în relief singura calitate politică ce o mai are, începându-și și terminându-și difframba sentimentală în numele *Duhului sfânt.*

Niște zângănituri produsă pentru un moment o zăpăceală oareșcare. Dar când sfios se ridică *Popa fleică cu o siringă într-o mână și cu un forceps în cealaltă* toată lumea fu în clar. Pre-cuvioșia sa cu un surâs satanic anunță Ghegeneralului, că i-a reușit să înregimenteze spiritul lui Avram Iancu și Simion Bărnuțiu în partidul poporului.

Tăcere mortală. Se ridică Ghegeneralul și sentențios dete parola, fiecare trebuie să se jertfească chiar și pe sine pentru izbânda partidului. Și ca să premeargă și cu fapte, coborând din hotel, împedecându-se a căzut cu capul în jos pe trepte cât a fost de lung, așa că de fapt era aproape — având în vedere robustitatea corporală a Ghegeneralului — să se jertfească pe sine. Dar cum toate se sfârșesc, s'a ter-

minat bine înțeles și mascarada averescană, mergând fiecare în cele patru direcții a vântului.

Chelnerii și personalul restaurantului au desinfectat localul când deodată vine un domn — se zice că fost gazetar — și în ton ridicat strigă chelnerului: „*Asta tot e porcărie, mi-ai furat mânușile din buzunar, dă-mi-le.*” Bietul chelner a rămas zăpăcit și nu știa ce să răspundă. Trezindu-se din zăpăceală replică domnului: *Domnule dragă poate, Dta nu știi, că aci, la ce ai luat Dta parte a fost adunatură de averescani?*

Domnul își moie glasul și zise: A! pardon, iartă-mă. Și plecă fără să fie desiluzionat.

Horal.

Pentru averescani!

Credeam că vom fi dispenzați a ne mai ocupa cu fostul partid averescan și cel fripturist, căruia — de altfel — îi suntem vecinic recunoscători că imoralitatea lor în politica internă a dat ocazia unui reviriment moral, a mișcării Chemării.

Văzând că la masa fripturilor s'au simțit diferiți oratori fripturiști și găetani onorați să se poată ocupa de noi, le promitem că îi vom introduce din nou în rubricile noastre, și îi vom lovi în cap cu măciuca de căteori și-l vor ridica din mocirla lor, până nu vor dispăre pe vecie și fără urme din viața politică a României.

Chemarea.

Să plece!

Să plece aleșii jandarmilor și hoții de urne!

A sunat în inima Țării ceasul al 12-lea. La București s'a răzbunat dreptatea ultragiată de zece ani!

Regența s'a convins de uriașă popularitate a partidului național-țărănesc și-a răspuns că va soluționa criza politică la momentul oportun. Acest moment a sosit. Regența, așteptăm și credem că va da dreptate neamului românesc înainte de Alba-Iulia.

Suntem sătui de mizerie, de jaf, de ilegilitate și abuz. Vrem un cer mai senin. Plămâni noștri reclamă un aer mai curat! Aerul dreptății!!

Liberalii sunt periculoși intereselor națiunii române. O spunem pe față! Căci a sosit ziua răfuiei!

Liberalii au comercializat cele mai înalte idealuri patriotice, au monopolizat fără rușinare toate fibrele vieții noastre publice!!

Nu mai putem răbda. Răul a ajuns la inimă și ni s'a îngrămădit în suflet. Încearcă să ne sufocă. Dar noi ne vom apăra și suntem siguri că vom birui.

Să plece ticăloșii până nu e târziu!

Olceapu.

A FORISME

Simpatia este cel mai important factor al oricărei existențe.

Gândurile cari revin mereu, se materializează mai puternic în organism.

Către organizațiile Chemării.

Ordin Nr. 1.

In vederea adunării dela Alba-Iulia se va trimite fără amânare centrului o listă exactă a tuturor chemariștilor cari vor participa la adunarea națională pentru a li se putea distribui rolurile.

Cluj, 21 Martie.

DIRECTORIUL.

Ordin Nr. 2.

Organizațiile din provincie vor cutreera imediat toate satele organizând oamenii ca să meargă în masă și sub conducere la adunarea națională dela Alba-Iulia (22 Aprilie).

Cluj, 23 Martie.

DIRECTORIUL.

Barbaria dela Tg.-Mureș

Cu ocazia procesiunii greco-catolice, la Tg.-Mureș s'au întâmplat fapte regretabile. Și mai ales condamnabile. O administrație slugarnică pusă sub semnul ordinilor guvernamentale a lovit preoții îmbrăcați în odăjdii și a profanat libertatea cultului garantată de Constituția țării. In fața acestei barbarii nemaipomenite orice bun român — nu poate decât să se revolte și să protesteze hotărât.

Autorii barbariei să fie supuși sancțiunilor iar nu menajați de parțialitatea nimănui!

Cerem pedepsirea atât a autorilor de fapt, cât și a autorilor morali!

Căci toți sunt deopotrivă vinovați!

Numai așa se va putea garanta supremul bun al omului și al colectivității — credința

„Chemarea.”

Incăpățănare liberală

Sub tavanul iernatic al cerului de Martie — 100.000 de delegați ai neamului românesc, au cerut la București o zi de mâine mai ușoară, o viață mai bună. — Sălițe în cari s'a ținut grandioasa întrunire din Capitală au fost neincăpătoare tumultului de iobagi — veniți spre a-și cere libertate și mulțimea a ieșit în stradă — a format un șir mare și a ascultat cuvântul de ordine al șefilor ei. — Nu s'a întâmplat nici un incident — nici un fapt regretabil n'a stîrbit măreția protestului unanim al românismului împotriva parazitismului liberal-păcătos, pervers încăpățanat.

Căciularii plini de vîlga munților stîncosi, țărani robusți și sănătoși de la țară au cutremurat văzduhul prin același strigăt hotărât: *Vrem înlăturarea guvernului liberal și incredințarea puterii dlui Iuliu Maniu!*

A tremurat atîta rezonanță stăruitoare în cererea lor — atîta suferință valahă încât Bucureștii s'au îngrozit cu toți dukocainomanii săi — cu toți lupii săi.

Dar Vintilă Brătianu ciocul României Mari — s'a încăpățanat încă odată. A închis ochii, n'a auzit n'a văzut nimic. Vistiernicul nostru nu se îngrijorează de ziua de mâine a poporului românesc ci numai de viitorul partidului liberal. — Incăpățănarea sa este însă dăunătoare și mai ales periculoasă.

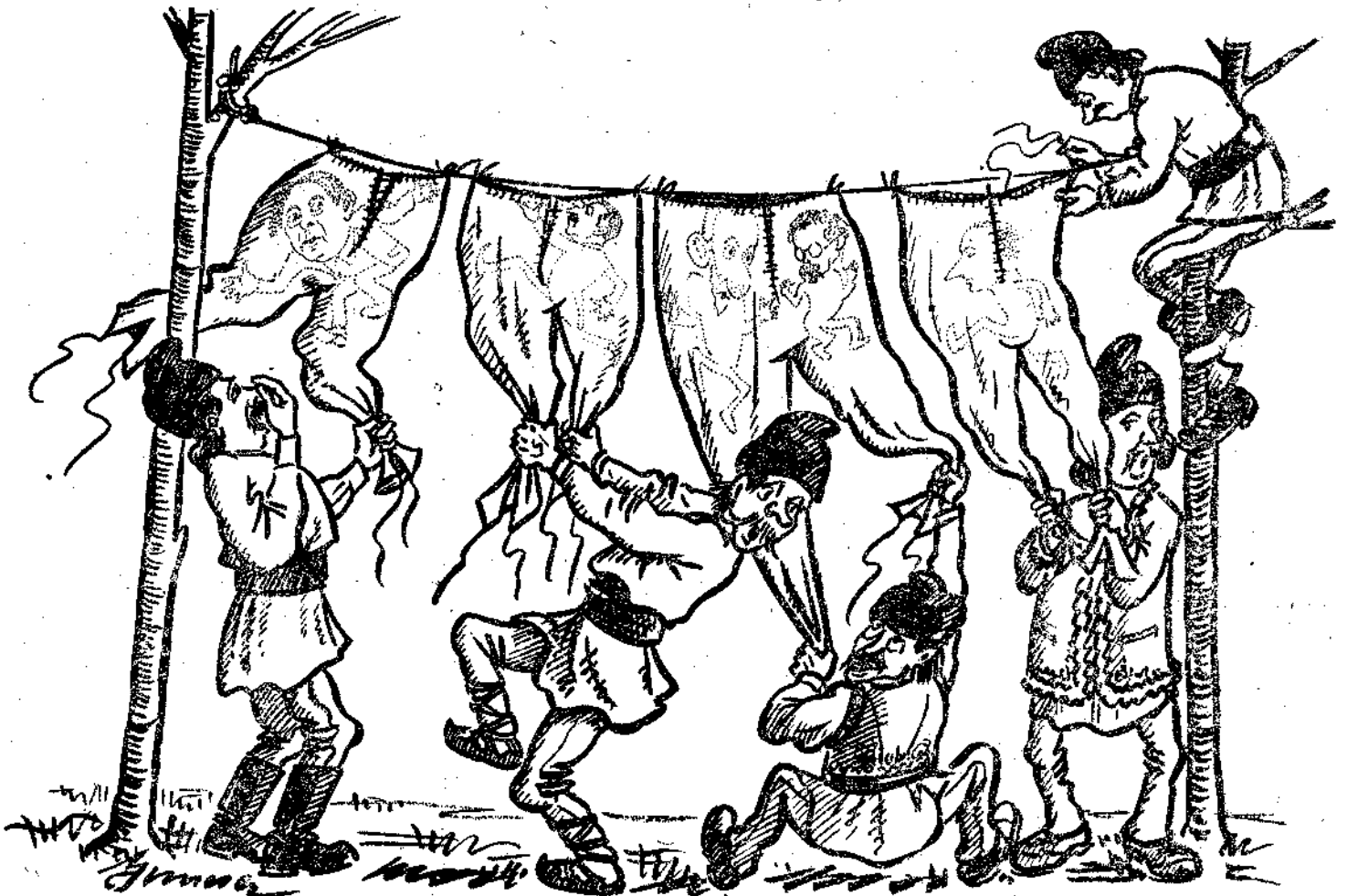
Periculoasă, căci sufletul iobag și durut al acestei țări a ajuns la ultima scară a răbdării la ultima.

Dle Vintilă Brătianu — desmintește încăpățănarea în care te complaci sadic și dă cel puțin odată pildă că știi să pui „interesele superioare ale țării” (expresia e dukomară) deasupra intereselor partidului liberal. Și pleacă de bună voie — până nu vei fi silit să pleci!

Emil Teleacu.

Mirosul dela ospățul averescan

In 18 Martie ploșnițele averescane s'au adunat la Cluj și au benchetuit 5 ciasuri.

— „Strânge bine frate Toader, coase tare loane“.

— „Strâng, măi vere, că pute rău al dracului... piui, batăi freanțu!“

Oadă

lui Tata Averescu și celorlalți matadori din Partidul Poporului, cu ocazia ospățului dela Cluj.

Cu „splendidul” ospăț al vostru
Mi-ați amintit alaltăseară
Că-l am pe Șef într'o iconă
Cam prăfuită, în cămară.

O aruncaseră ai casei
Când ați căzut acum e anu
Și-au pus în ramă pe perete
In locul lui, pe Brătianu.

Căci, cine să-și aduc' aminte
C'o să se scoale iar omida,
Doar se turtise'n toată legea
Când a atins-o „cărămida“.

Te-am scos, bătrân uitat de vreme
Și colbul timpului l-am șters
Și nutra ta înveselită
Parcă mi-a spus s'o pun în vers:

De ce ai părăsit Senatul
Când nu ai alt reprezentant?
Cine-o să-ți apere „poporul“
Când tot partidu-i „ambulant“?

De ce te-ai obosit bătrâne
S'aduni la Cluj pe partizani
S'asculte vorbe răsuflete
Ce se rostesc de zece ani?

Ai răgușit cerând puterea
Alaltăseară la New-York...
Nu cunoșteai zicala veche
Că „morții nu se mai întorc“?

Și — apoi, zic oamenii pe — afară,
Și poate crezi și dumneata
Că-i caraghios peste măsură
Să ceri ce n' ai știut păstra.

Retrage-te 'n cămară iarăși
Intre păianjeni și bureți;
Iar voi, care lătrați în juru-i:
V'am auzit destul! Tăceți!

Laura.

Filme dela consfătuirea cadavrelor

Atmosfera era încărcată de un amestec ciudat de miros de fleică și mortăciune. Cetățenii Clujului izbîți în nări de promiscuitatea parfului penetrant aruncau priviri curioase în jurul lor, priviri mirate, însoțite de gesturi firești când treci pe lângă anumite locuri.

Însfîrșit pe la orele 12 mirosul se intensifică, zefirul aducea valuri insuportabile de parful pestilențial, astfel că mulți cetățeni au leșinat pe trotuarul Bulevardului cel mare.

Concomitent cu aceste evenimente sosise trenul dinspre Ciu-Cea aducând rămășițele pămîntești ale regretatului șef de partid, stelar, Cioc de Vată. Pe peronul gării așteptau în ordine de bătae... de joc jalnicele ficțiuni de umbre tremurînde, stafii ale vieții politice. Ca adevărați hampelmani, la comanda trăgătorului de sfoară toți începură să execute mișcări imposibile pentru o vietate cu șirea spinării impecabilă, se frîngeau și răsfrîngeau într'un ritm de dans macabru de mai mare își era groaza... răsului. După un sfert de ceas de vâlcăreală și gimnastică ritmică umbra Fleică-Seringă se apropie timid de compartimentul cu rămășițele pămîntești ale gloriei dispărute și aplică figurei de ceară o strașnică injecție. Apoi cu asistența participanților la beneficiile guvernării forțepeselor, extrage umbra dormitîndă a șefului Cioc de Vată.

Rânjete inexprimabile. Procesiunea se însiră în Gänsemarsch se întonează „Eroica” lui Tavi în *As-dur*, iar convoiul pornește în tempo de melc spre inima orașului.

Șpalirul jandarmilor ferește umbrele de vîntul ce-i amenință cu „răsturnarea“.

Timpul mesei.
Menu bogat. Țuca, masline, pești gătenesți cu sos de tartar, fleică de vacă bătrână, friptococi, găinării politice decorate, brînză de burduf, vinuri

Știrbey, cafea neagră, dorinți rose, poftă 'n cui. Urmează seria discursurilor purgative. Fiecare dintre umbre aplică o strașnică injecție vecinului său. Felicitări reciproce, optimism robust îngropat în ridicol.

Căderea gheeneralului baricadînd eșirea: tablou pantonimic „Pe aici nu se trece”, și imense hohote de rîs dela Nistru până la Tisa.

Fără pretenții gramaticale și literare! Rep.

Aviz.

Toți abonații noștri sunt rugați a ne trimite abonamentul indicînd și numărul abonamentului cu care i-se trimite ziarul. Cei, cari nu doresc a se abona să ne retrimită numărul și restanța abonamentului, fără însă a rupe adresa de pe ziar, căci altcum nu-i putem șterge din controalele abonaților.

Administrația.

Poșta Redacției.

Pentru redactorul nostru special Tuantkamen. — Din cauza aglomerării extraordinare de material, regretăm că nu v'am putut publica manuscrisele sosite abia în ziua ultimă. In numărul viitor însă vom da loc cu plăcere celor trimise de Domnia-Voastră.

Pentru colaboratorii „Chemării”. — Rugăm pe toți colaboratorii Chemării să semneze manuscrisele ce ne trimit, căci altfel nu garantăm publicarea lor.

Redacția.

Cetiti și răspândiți
„Chemarea”!